

Maart

- *2 Utrecht, Kring Mathijssen, bl. 167.
- *2-3 Leiden, Boerhaave cursus „Myocard-infarct”, bl. 167.
- 3-4 Amsterdam, Ned. Path.-Anat. Ver.
- 4 Utrecht, Ned. Ver. voor Diabetesonderzoek, bl. 57.
- 4 Utrecht, Ned. Ver. voor Gastro-enterologie, bl. 57.
- 4 Rotterdam, Ned. Ver. voor Obstetrie en Gynaecologie.

*Eerste vermelding

In memoriam prof. dr. W. Radsma. — Op 20 september 1977 is prof. dr. WIETSE RADSMA in aanwezigheid van zijn drie kinderen in Gettysburg, V.S., overleden op de leeftijd van 84 jaar.

RADSMA werd op 16 september 1893 te Hoogeveen geboren, en na de HBS te Assen te hebben gevolgd, heeft hij te Groningen geneeskunde gestudeerd. Op 14 maart 1919 promoveerde hij cum laude bij HAMBURGER op een proefschrift *Over de colloïdchemische werking van enkele electrolyten op de agglutinatie van roode en witte bloedlichaampjes*. In hetzelfde jaar trouwde hij met JANTJE VAN DE VEEN en het echtpaar vertrok het jaar daarop naar Indië toen RADSMA benoemd werd als docent in de fysiologische chemie en histologie aan de S.T.O.V.I.A. te Batavia. Toen deze instelling in 1927 tot geneeskundige hogeschool verheven werd, werd RADSMA gewoon hoogleraar.

Behalve twee perioden van verlof in Nederland, bleef RADSMA 30 jaar in Indië. Direct met de Japanse bezetting werd hij gearresteerd. Hoewel hij nooit praktizerend arts was geweest, heeft hij toen om zijn oude medische boeken gevraagd om zich voor te bereiden op de medische problemen waar hij bij zou kunnen helpen. Inderdaad, na 18 maanden werd hij overgeplaatst naar een interneringskamp waar hij als een zeer gewaardeerde en geziene arts tot de bevrijding werkzaam was. In die periode heeft hij ook zijn leerboek *Inleiding tot de fysiologische chemie* voltooid.

Na een korte periode in Australië doorgebracht te hebben in verband met ernstige ziekte van zijn vrouw, keerde hij terug naar zijn laboratorium in Batavia. In 1947 werd hij rector van de Universiteit van Indonesië. Na de onafhankelijkheid vroeg men hem te blijven tot zijn opvolger ingewerkt zou zijn. In 1950 keerde hij naar Nederland terug waar hij bleef wonen tot een maand voor zijn dood. Hij nam een functie aan als wetenschappelijk hoofddambtenaar bij het Laboratorium voor Fysiologische Chemie van de Gemeentelijke Universiteit van Amsterdam. In 1959 bereikte hij de pensioengerechtigde leeftijd, maar nog 18 jaar daarna bleef hij actief betrokken bij het wetenschappelijk werk, met name bij de redactie van *Biochimica et Biophysica Acta*. Hij heeft ook zijn contacten met het laboratorium te Amsterdam gehand-

haafd en was altijd een zeer geziene deelnemer aan plechtigheden en feesten van het laboratorium.

Zijn leerboek *Inleiding tot de fysiologische chemie* was het eerste in zijn soort in de Nederlandse taal. De eerste druk werd (in 1947) uitgegeven door J. B. Wolters te Batavia en de tweede (1954) door dezelfde uitgever te Groningen. Vele generaties van medische studenten zowel in Indonesië als in Nederland hebben er dankbaar gebruik van gemaakt.

Ondanks een altijd zware taak in het onderwijs heeft RADSMA steeds tijd gevonden om wetenschappelijk onderzoek te doen. In Batavia was hij hoofdzakelijk bezig met de bestudering van het tropische klimaat op de fysiologie van de Europeanen, in Amsterdam waren het vooral het mechanisme van de oxydatie van vitamine C door microsomale preparaten en de samenstelling van urichroom (de gele kleurstof in urine) die hem interesseerden.

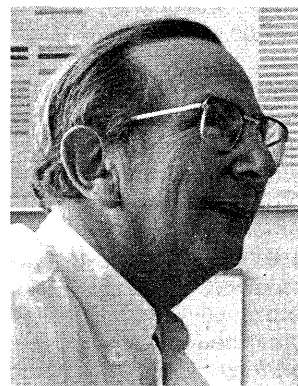
In 1938 werd RADSMA tot Commandeur de l'Orde Impérial du Dragon d'Annam en in 1947 tot Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw benoemd.

Degenen die het voorrecht hebben gehad om RADSMA te leren kennen, herinneren zich hem als een oprecht mens met een sterk gevoel voor plicht en stijl. Hij was uitermate bescheiden en in latere jaren wisten weinigen in zijn omgeving dat zij in gezelschap waren van iemand die al een generatie daarvoor een eervolle en succesvolle loopbaan in Indonesië had achtergelaten. In zijn persoon vertegenwoordigde hij de beste eigenschappen van de Nederlander in het koloniale tijdperk. Vele generaties van medische studenten zowel in Indonesië als in Nederland zijn hem veel dank verschuldigd.

Amsterdam, januari 1978

E. C. SLATER

In memoriam prof. dr. H. Muller. — Op 8 november 1977 overleed prof. dr. H. MULLER, sinds 1967 hoogleraar in de algemene heelkunde aan de Medische Faculteit te Rotterdam, en oud redactielid van het Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde.

HERBERT (HERRIE) MULLER werd geboren op 24 oktober 1917. Zijn jeugd bracht hij door in het voormalige Nederlands Indië. In 1934 begon hij met de studie geneeskunde te Leiden en, na enkele onderbrekingen door militaire dienstplicht, verwierf hij het artsdiploma in mei 1942. In de heelkundige kliniek van het academisch ziekenhuis te Leiden werd hij onder leiding

van professor SUERMONDI opgeleid tot chirurg. In 1948 promoveerde hij op het proefschrift *Over de behandeling van de prostaathypertrofie en het prostaatcarcinoom*. In aansluiting aan zijn opleiding,